

Skrøbelev, den 11. Maj 1939.

Kære Martinus!

Med disse beskedne Linjer vil jeg gerne forsøge at takke Dem hjerteligt for alle de dejlige Timer, vi havde sammen med Dem under Deres Besøg paa Langeland. For os hernede var det en vidunderlig Oplevelse, som hører til vore kærester Minder. Ogsaa det fremtidige Arbejde i Studiekredsen er blevet gavnet saa meget derved.

Man føler sig som forvandlet, naar man har været sammen med Dem. Ikke alene gennemrisles jeg af en inderlig Glæde over, at Intellektualitet og Kærlighed er to Sider af samme Sag i hele Verdensordenen. Men tillige føler jeg mig opladet af en Kraft, som gør det lettere for mig at være mere kærlig overfor alle Medvæsener. Denne Kraft er noget, der er knyttet til Samværet med Dem, for jeg har jo mærket det samme ved tidligere Lejligheder. Blot man kunde gøre denne Tilstand permanent, men det opnaas jo først, naar Kærligheds-handlinger bliver til Vanebevidsthed. At dette paa enkelte Felter ret hurtigt kan opøves ser jeg paa en morsom Maade derved, at jeg altid rent automatisk undgaar at køre over smaa Dyr, naar jeg cykler ud af Landevejen. Mange Insekter faar deres fysiske Liv forlænget paa den Maade.

Jeg hører jo til dem, der paa det rent materielle Omraade har Grund til at være lykkelig. Men dermed er jo ikke sagt, at man intet har at slaas med, saadan som Folk i Almindelighed tror. Men De ved jo bedre end alle andre, at der findes en Ensomhedens Zone, naar Ægteskabsprincippet er udlevet. Jeg er aldrig ked af at være alene med mine Tanker, for jeg kender ikke til at kede mig. Men det er en stor Lidelse daglig at møde saa mange Mennesker, som man føler Trang til at kærtogne, men ikke tør røre ved - ja maaske endda er for genert til at smile til! Ja, blot et kærligt Smil - hvor kan det dog lyse dejligt op paa en graa Hverdag. Men Menneskene tør ikke vise hinanden deres Følelser, selv om de maaske alle hungrer efter det samme. Kun den gængse vulgære Erotik betragtes som naturlig. At holde af et Menneske af samme Køn betragtes som abnormt eller umoralsk. Da jeg netop er i den Zone, hvor det er

naturaligst for mig at holde mest af mit eget Køn, er det jo ofte en Plage at bo eller arbejde i en lille By, hvor man skal undertrykke sin egentlige Natur paa den mest brutale Maade. I modsat Fald vilde man blive skandaliseret og vilde være nødt til at opgive sin Stilling. Ens Forældre vilde maaske visne hen af Skam o.s.v. Jeg plejer ellers ikke at bøje mig for det konventionelle, naar det gælder mine Idealer, men her et et Omraade, hvor man endnu er Slave af den offentlige Mening. Men ogsaa denne sjælelige Lidelse har jo sin Værdi ligesom alle andre Former for Lidelse. Der er ikke noget, jeg længes mere efter end det kønsløse Menneskerige, hvor alle maa elske hverandre, for naturligvis er det en ligesaa stor Begrænsning kun at kunne elske sit eget Køn som kun det modsatte Køn. Men alene det at vide, at Ens "Abnormitet" blot er en naturlig Følge af, at det er Pattedyrsprincippet, der er degenererende, giver jo en stor Fred i Sindet. Jeg tror, at det er paa dette Omraade, at Deres kærlighedsmættede Arbejde i første Række afhjælper det største Savn. For disse Mennesker, som ifølge Sagens Natur er mere følelsesudviklede end det store Flertal, lider uforholdsvist meget ved at blive betragtet som et Udskud i Samfundet.

Kære, kære Martinus - jeg kan jo slet ikke takke Dem, som jeg gerne vilde, men jeg ved jo, at De forstaar mig alligevel. Vi stakkels Mennesker kan jo ikke gøre noget for Dem til Gengæld. Ikke engang af Kærlighed kan vi bringe noget af Betydning i Forhold til det Hav af Kærlighed, vi møder fra Dem. Derfor forstaar jeg ogsaa, at den Ensomhed, vi Jordmennesker føler, intet kan være i Sammenligning med den Ensomhed, De maa føle, saalænge De vandrer paa denne Klode, hvor De slet ikke hører hjemme. Men gid den Smule Kærlighed, som vi - Deres Venner - efterhaanden kan blive i Stand til at manifestere, i det mindste samlet maa betyde saa meget, at det rigtig kan glæde Dem. At det samtidig bliver til Gavn for andre Væsener og os selv viser jo netop det geniale i hele Verdensplanen.

De maa ikke føle Dem forpligtet til at svare paa dette Brev. De har saa meget at gøre, som er beregnet til at glæde mange Mennesker, og Brevet inde-

holder jo i Realiteten heller ikke mere end Taknemmelighed for de dejlige Timer, De skænkede os ved Deres Langelands-Besøg. Og det er jeg ikke engang i Stand til at give Udtryk for paa den Maade, som jeg føler det. Hvad De har aabenbaret for os er saa vidunderligt, at Livet uden det ikke vilde være værd at leve.

Vi var ellers 4 nede ved Færgeren Kl. 9, 20 for at sige Farvel til Dem, men maaske rejste De paa et tidligere Tidspunkt. Vennerne i Roskilde har jo ogsaa Krav paa at være saa meget sammen med Dem som muligt.

Her er blevet saa tomt, efter at De er rejst, og dog føler vi, at vore Sind er blevet saa beriget, at det gaar lettere med den daglige Trædemølle. Tak for alt, kære Martinus, og de kærligste Hilsener fra

Deres taknemmelige og hengivne

P.S. Der er indgaaet 5 Kr. mere fra Studiekreds-Deltagere, og jeg sender dem pr. Post-Giro i Dag.